

?Definir el dolor

No és fàcil definir el dolor, tot i que els professionals de la salut ens entossudim a fer-ho. Quan estudiava Medicina, els anestesistes s'esforçaven a classificar-lo en interminables llistats que memoritzava incrèdula quan arribaven els exàmens. Recordar aquelles dades era tan utòpic com inútil, sobretot perquè el dolor més profund, el pitjor de tots, ni se sent i ni apareix en cap classificació. Simplement és aquell que et puny i et deixa mut. Amb el permís de Plató, seria com un dolor d'ànima. Perquè el dolor que et regira per dins -com quan un ésser estimat marxa per sempre més- és més destructiu que el dolor físic i ni el millor analgèsic el fa desaparèixer. No tothom és capaç de conviure amb això. Quan la Mònica va morir em vaig negar a entrar a veure el seu cos present al tanatori. Emparada per l'egoisme, preferia recordar-la tal com ella havia estat sempre: una persona jovial, intel·ligent i plena de vida. Vaig optar per quedar-me amb aquell record enlloc del d'un rostre demacrat malgrat les virtuts del maquillatge o el d'un cos enfundat en el vestit negre amb què ans enrere s'havia llicenciat en Dret. La por ens paralitza, ens resta valentia i per això molts preferim no mirar el costat menys amable de la vida. La hipocresia de l'actual món dels filtres ens empeny constantment a compartir només la *cara bona* de les coses amb els qui ens envolten, ja siguin coneguts o estranys. No només som experts en *photoshopejar* tant com podem les nostres imperfeccions, sinó que ens comportem com simples espectadors del cinema de les masses, on passem l'estona veient imatges que -un cop lluny de l'espectacle- ja no sembla que vagin amb nosaltres. És l'egoisme d'una societat vident que lluita per no treure's la vena dels ulls i prefereix mirar cap a un altre costat.

Aquesta, la nostra societat dels filtres, viu rodejada d'un patiment que ja no sembla afectar-nos. No cal accedir a imatges de conflictes bèl·lics per apropar-nos al sofriment dels altres, perquè la seva natura és absolutament multiforme i de vegades és massa proper a nosaltres. Davant de les múltiples formes de manifestar-se el mal dels altres podem continuar mirant cap a una altra banda si el reflex d'allò que veiem ens recorda massa a nosaltres mateixos. Viure en la ignorància és avui més fàcil que mai, com a éssers privilegiats que habitem en el món del present continu en què no parem atenció a res, moguts per la inèrcia de la immediatesa. Però no ens enganyem. Hi ha altres formes de mirar. Podem observar el patiment aliè del món sense aparcar les emocions, patir com a espectadors sense maquillar la nostra vulnerabilitat i esforçar-nos per tal que aquest dolor dels altres deixi de ser aliè per no resultar estrany. És qüestió de comportar-nos una mica menys com el que cada com semblem més: éssers deshumanitzats dominats per la tirania del materialisme que gairebé han oblidat el significat de l'empatia i la compassió. Es tracta de posar-nos al lloc de l'altre sense oblidar que ningú es lliura de trobar-se immers en el més desagradable i desolador dels escenaris que es puguin imaginar. Depèn de nosaltres continuar allunyats del cultiu de la resiliència per seguir sent simples *voyeurs* del món. Tenim l'obligació de fer una ullada de banda a banda del globus més sovint per adonar-nos que el potencial de millora del nostre planeta ja no coneix límits. Però cal fer-ho amb deteniment i allunyats de la pressa, posant el focus en els ulls de l'altre per entendre el significat del dolor o la desesperació. Esforcem-nos a mirar a través del vidre de la sensibilitat per tal que el reconeixement de l'altre formi part, plenament, també de nosaltres.